

"2000 JAAR MENSELIJKE ONTWIKKELING"

door: MARJA-RADJANY.

„DE MENS, ZIJN BOEK, ZIJN CULTUUR EN PERSOONLIJKHEID". XXV

De kunsten en geestelijke wetenschappen, lezer, staan op een dood punt, ook uw boek! Is dat zo? Onfeilbaar zullen wij dat verklaren.

Als schrijver kunt ge nog een verhaal opbouwen, de mens in de maatschappij plaatsen, terug en even vooruit, iets dus verstoffelijken van ons onbewuste verleden... want meer is het niet en wordt ons straks duidelijk... u kunt de mens piano laten spelen en van die persoonlijkheid een geleerde maken, een lord, Gravin, Baronesse... haar leven courtisanisch bevelen... de ziel en haar geest ontleden voor veel en nog iets... het blijft een onbewuste ziel... dat leven brengt niets nieuws; die persoonlijkheden, waarheid is het... zijn reeds doodgeschreven, volkomen en wel „naakt" ontcleed. Ze is zo arm, deze vrouw, als een kerk-rat en hij, die man is levend dood... totdat de schrijver of de schrijfster ineens wéér iets van het bovennatuurlijke, iets van zo'n „Night-ingale" raakt en zie... de „best-seller" wordt vertaald over gans onze mooie aarde, Waarheid, lezer...! De film grijpt het verhaal, de mens in de bioscoop ontroert weer even, het toneel leeft, maar wat dan nog, als je zo'n best-seller in handen hebt, lezer, wat dan nog? Miljoenen mensen hunkeren naar hét; nu komt er al zo'n Universeel woordje... geestelijke, ruimtelijke boek, máár, dat boek is er nog niet? Eéns in de zoveel jaar, valt er zo'n genie op Aarde en beleeft de mensheid een best-seller, hét boek, het boek dat je iets te beleven geeft en al de couranten op Aarde schrijven er over. Nóg... omdat hetgeen er ontleed is, ze begrijpen, maar ook niet hoger, noch dieper is, dan ze zelf aan gevoel en persoonlijkheid bezitten en is wáárheid!

Dat kennen wij allemaal, dit proces. De radio-recensent nu, weet het niet meer. De massa koopt zijn boek toch niet! Hoe hij ook praat, zinnen maakt, die wat beving en trilling geven, ontroering is er niet meer, want wij weten precies wanneer die recensent begint te beven en te trillen en is het géén bezieling en géén evolutie, het is allemaal zo oud, zo droevig, zo bekend, dat wij luisteraars héén onze kamer wijzen; 'n rukje slechts en die man, met al zijn gepraat staat buiten ons gevoelsleven, doch weet het niet, wil het niet weten, omdat die man géén realiteit meer voelt.

Omdat de mens door de roman doodgeschreven is, is er een dood punt gekomen en wel voor deze eeuw. De boekhandelaars kunnen het u vertellen! Ze hebben bijna niet meer te eten; wat vroeger een dikke boterham betekende, is nu armoede, Waarheid! De boekhandelaar weet, dat het boek dood is. En nu hij niets anders in zijn leven kan doen — gans zijn leven gaf hij zich voor het boek, cultuur is het... nietwaar... sloft hij verder, maar kijkt eens naar zijn snuitje? Naar zijn costume? Naar zijn persoonlijkheid? Kijkt daar eens achter en gij weet het! Praat eens met hem, nu gij dit van ons hebt gehoord en hij zal u iets anders vertellen, iets dat véél erger is dan dit... hij zal u vertellen, dat hij eigenlijk zijn leven op één kaart heeft gezet en dat kaartje, is een doodgewone „harten zeven"... voor briden wellicht te gebruiken, niet echter voor iets anders en verlies je de inzet! Waarde lezer, de boekhandelaar zette zijn geld in en verloor! Tergend langzaam ging het, nóg hoopte hij. Niets kan dit overwinnen, tegen-gaan, hij moet het aanvaarden, het „boek" is dood, levend dood, het boek heeft géén bezieling gekregen, heeft geen ruimte meer... ook het boek, hoe is het mogelijk... heeft een menselijk dood punt te aanvaarden.

Menselijk, niet Goddelijk, niet ruimtelijk, niet geestelijk dus... omdat wij weten, dat it boek er nog niet is, U roept al: waarom niet? Omdat... nu komen wij bij onze recensenten terug... zij allen het boek hebben gesmoord! Dát boek, wat door de schrijfters en schrijvers geschreven werd, onder hoogspanning, doch toen het gerecenseerd moest worden, goode de recensent het in de prullemand. Wég genie, kapot is de man en de vrouw, ze werden niet begrepen? Néén, het is veel erger, de recensent was nog niet zover, hij duldte geen evolutie voor het boek, hij stond alleen open voor datgene, waarvoor hij leefde en zijn persoonlijkheid was, levend dood!

Voelt u het al, lezer waarheen wij wandelen? 2000 Jaar is er nu geschreven. Voor de muziek, de kunst, weten wij het. De grote schrijvers leven nóg! Nog teren wij op Dickens, Zola en de anderen. Deze eeuw bezit géén Universeel schrijver. Zola en Dickens schreven voor hun eeuw, hun tijd en die persoonlijkheid, wij namen hun bezieling over, hun gevoelswereld... drukken nóg hun boeken, omdat die boeken het hoogste voor de mens geven, gestalte kregen voor de mens, doch ook zij, Dickens en Zola en de anderen sterven straks bewust. Nog niet, straks dus... omdat in deze eeuw de Universele schrijvers zullen ont-waken en nu staan wij voor iets anders en geweldig!

Het boek dat nu levenslicht krijgt, is van cosmische diepte. U vraagt zich af: hoe is dan dat boek? Wel, moeder, hier het bewijs!

Dit boek beleeft precies alles, wat ook elke schrijver of schrijfster voor eeuwen terug en gisteren heeft moeten volgen, doch nu kijkt de schrijver dieper. Hij pluisst thans het menselijke gevoelsleven volkomen léég, hij daalt in de persoonlijkheid af en ontleedt cosmisch verantwoord, dat Goddelijk, de ziel, de geest en de kunst voor de mens, zijn liefde bovendien en volgt dat leven.

Hij beschrijft elke liefde en toont ons, door de hoofdpersonen, dat er een andere liefde te beleven is en hij plaatst ons voor de „Algod", voor de „Alliede"... studeert én graaft verder en dieper, totdat wij aan het eind van dit werk voor God staan... waar het tenslotte om gaat en het doel is van elk boek of dat boek wordt nu helemaal niet meer aangekeken! Gans Europa zetten wij op stelten en de rest van de Aarde, indien wij het genoeg krijgen, dat dit werk in goede handen komt, géén radio of doctor is er toe aan, want die man heeft dat be-wezen. Géén courant-recensent of die man

schrijver door elke krankzinnigheid, door psychopatie en sexualiteit, door onze geslagen en bedrogen maatschappij, niets ontkomt er aan ons voelen en denken; wij mét de schrijver of de schrijfster beleven iets machtigs; doch dat boek, lezer, is er nog niet! Dat dacht u, maar dat is niet waar, dát boek, lezer, is gekraakt, de schrijver én de schrijfster werden gepul-lemand... door de recensent van de radio en de couranten, werden zij voor jaren terug reeds, gedood, gebrandstapeld, omdat, weet u het al? Omdat die man het daar te zeggen had, hij het is, die talenten smooit, doodt... mismaakt, verbijzelt... bewust lezer, omdat die schrijvers en schrijfsters nét even boven zijn gevoelsleven én bewustzijn grepen en liep het genie zich te pletter!!

De radio-recensent en de anderen hebben schuld aan alles! Waarom? Omdat zij géén evolutie voor het boek hebben geduld! En nu maar beven, trillen, mooie zinnen maken, het echt anders zeggen dan gisteren, doch dat helpt nu niet meer; wij willen nu níét langer in hem geloven! Kunnen niet meer geloven in die man. Zijn titel en praatgrage persoonlijkheid, zegt ons nu niets meer.

Zó staan thans de zaken voor het boek, lezer en is waarheid. Vraagt het uw handelaar gerust. Hij kan kleur bekennen!

Het boek heeft géén ruimte meer, als alles staat het vanzelfsprekend voor het gevoels-leven van de massa en die massa weigert het boek te lezen. Is dat niet om krankzinnig te worden? Ga uw gang, helpen doet het u niet. De waarheid is er en nú verder! Ook hiervoor denken wij, recensent en dagen u uit!

Is dat Universele Goddelijke boek niet te schrijven? U kraakt het wéér! Wie kan dit boek recenseren? Gij soms! Doctor, dacht gij dit werk te voelen, te recenseren, gij met uw dood punt en uw lege gevoelsleven en persoonlijkheid? Gij, die jaar in jaar uit getracht hebt, u zelf te bezielen, die dacht, dat wij ont-roerd waren door uw ónmenselijke leven en trillen, uw opgemaakte zinnetjes, die achteraf leegte vertegenwoordigden? De stof zegt ons niets meer, het karakter van het boek, jammer is dat, is psychopatisch. Ja zeker, soms gaf de schrijver ons tóch nóg God te zien die niet verdoemen kon, doch dat kreeg hij dan te horen door uw bespreking. Tóch nog eventjes kraken, nietwaar of de luisteraar moest eens horen dat gij het niet wist. Wat doet de recensent, lezer? Geeft die man zijn eerlijk gevoel aan het boek? Tot nu heeft hij niet het boek gerecenseerd, doch zichzelf! Dat zijn de schrijvers met ons eens. De man die praat, recensent, praat over zichzelf en niet over het boek. Hij wil ons laten horen, dat hij daar is en niet het boek, steeds weer is hij het! En dat is voor de kunst, ook voor van Meegeren was het, voor miljoenen mannen en vrouwen is het morgen nóg....

De recensent pleegt telkens weer plagiaat, omdat hij zichzelf hoort praten en nu het boek smooit. Zeker, wij weten het, nietwaar..... soms? Soms was het een schandalig boek, maakt dat gerust kapot... máár nu de duizenden andere machtige werken die werden gekraakt, omdat de recensenten géén evolutie voor het boek hebben geduld! Dit is het nu, waarom de mensen, de maatschappij géén geestelijk ruimtelijk boek bezitten.

Musici werden gekraakt. Soms... natuurlijk, géén hond kan het beluisteren of het dier begint te janken en is de kunst reeds besproken. Máár, anderen zijn er gekraakt! Een oorlog is het, was het, wij weten het! En nu schreien, dat het boek er niet meer is, smeken om te schrijven. Smeken, je kunt morgen duizend gulden verdienen.

Onfeilbaar, lezer, is thans aan te tonen, dat de recensenten, de boekbesprekers, de schrijvers hebben gedood, geslagen hebben en ge-trapt, achter hun tralies zijn gezet! Onfeilbaar is dat te bewijzen, omdat al die geleerde recensenten géén evolutie hebben geduld, omdat het om hún God ging, hun levensruimte en weigerden zij in te geloven! Zwarte magie wordt het en basta!!

Gods-waarheid is het... de recensent staat op een dood punt en hij is het die ons cultu-rele leven smooit, afmaakt, hij weigert te evolu-eren voor het boek. Hij is de man die schuld heeft aan dit sterven; hij heeft nimmer gewild, dat de maatschappij, de persoonlijkheid-evolutie..... God én Christus... Goddelijke waarachtigheid kregen voor de lezende massa. De recensent is het, die dacht de massa te vertegenwoordigen, doch nu zien wij het, te lang is er gewacht. Die man moet daar nu verdwijnen hij en zijn eigen gevoelsgraad zijn en blijven levend dood!

Godsdiensten schreeuwen om „Evolutie"... Geestelijke wetenschappen sterven, lijden aan bloedarmoede, ook het boek! Wég met die man-nen, die denken, dat zij in staat zijn om „Cul-tuur" te smoren. Wég met die mannen, die géén evolutie willen beleven, dat kan en dat mag niet langer voortgaan. Cultuur is het bezit van een volk geweest... thans van de Volken der Aarde. Kunst behoort de „mensheid" toe... God... Christus...! En wie géén evolutie wil, smooit de Goddelijke kunst in de mens, doodt de ruimtelijke bezieling... en dat is gebeurd, nu zijn we dood getrap, door uw mooie zinnetjes, doctor!

Het boek, recensent... het boek voor ál de Volken der Aarde, die ruimtelijke „bestseller", willen wij voor uw leven schrijven, indien wij weten, dat een ander het boek recenseren wil. Nu vragen wij om een „Plato"... een „Aris-toteles"... als recensent, want géén ander kan dit boek recenseren of wij gaan wéér de prul-lemant in!

Wij dagen u uit, recensenten! Wij willen dat boek schrijven en het een machtig vervolg geven, wij zullen voor uw leven die „Trilogie of Tienologie" cosmisch en wel Goddelijk be-waast en verantwoord schrijven! Gans Europa zetten wij op stelten en de rest van de Aarde, indien wij het genoeg krijgen, dat dit werk in goede handen komt, géén radio of doctor is er toe aan, want die man heeft dat be-wezen. Géén courant-recensent of die man

moet „Plato en Aristoteles kennen", want ons boek is een „Metaphysisch wonder"! Een godsproduct, waardoor de mensheid leert en toch een strijd beleven zal op leven en dood, doch sterft als een Godheid, een ál bewust wezen, met een liefde in zich, waarvoor wij bloed geven en God is... já... lezer... waarvoor... Christus naar de Aarde kwam.

Wij weten het, lezer, recensent..... Zola, Dickens, Göthe, Schiller en al de groten die iets hebben geschreven, dat echt Goddelijk verantwoord was, bezielen ons!!

Luister nog even... dan weet ge meteen wat wij kunnen en wat wij bezitten. Gaat het over de Psychologie, de Phylsophie, dan krijgen wij „Plato" te beleven en Socrates, Aristoteles. De anderen ook, doch de aller grootsten hebben thans die taak in handen. Gaat het over de „Astronomie", staat de echte „Galilei" naast en in ons leven en bezielt ons. Gaat het nu over Godsdienst, godgeleerdheid, krijgen wij Christus te zien en te beleven. Doch gaat het over de Goddelijke rechtvaardigheid — God zelf.....

„Recensent"... „mensheid"... „wereld"... wij dagen u uit! Wij schrijven Goddelijke „Romans" van cosmische diepte en menselijke narigheid. Wij zullen u vanuit uw psychopatisch gevoels-leven volgen en voeren u door uw eigen krank-zinnigheid naar „GOD" terug! Dit is toch wel de moeite waard, lezer. Zo'n hoogmoedswaan-zin heeft nog niet één mens gehad, indien die mens niet wist dat het mogelijk was, die eigen zekerheid niet bezat. Wij hebben die zekerheid! Doch, gij, recensent, krijgt dit wonder niet in handen of wij gaan weer uw verderfelijke prul-lemant in. Uw onschuldig gevoelsleven, dat tóch, ondanks uw kinderlijk voelen en denken talenten heeft gesmoord, gekraakt heeft, heeft gehangen; door uw — wij zouden willen zeggen — vervloekte pen, doch gij zijt niet be-wust van hetgeen gij hebt gedaan.

Welke mannen en vrouwen leven er in Europa, op de Aarde, die dit gevecht willen volgen en daarvoor gereed zijn? Welke professor onder uw midden is in staat dit werk te recenseren? Wij dagen de recensenten uit, omdat wij we-ten... dat zij niet geloven in de mens, de schij-ver mét gevoel. Wij zullen hen bewijzen, dat zij het zijn geweest, die het talent hingen... bewust neersloegen. De rest van de mensheid is onze rechtvaardigheid. God als getuige, mét Christus. Indien u God door deze boeken níét leert kennen, moogt ge ons kraken, recensent. Maar — indien de wereld zegt: dát is het waarop wij wachten, verdwijnt gij uit de „aether" en nemen wij uw plaatsen in. Dús, het gaat om uw persoonlijkheid, uw plaats dáár. Wij worden gehangen of wij praten straks over de menselijke Goddelijke cultuur, het boek... omdat wijzelf bewezen hebben, dat wij die psychologie bezitten en dit lezer, is voor alle kunsten en wetenschappen.

Wij beginnen! De titel is er al: „God én de mens" of „Bartje" soms? Miekele soms? Afge-zagde titels zijn het. Je moet nu iets anders verzinnen. Wat zal het zijn, lezer? Een „puzzel" voor deze weken. Wij hebben de titel al, zien die persoonlijkheid reeds. De bezieling is er al. Als wij ons zelf aan dat machtige gevoelsleven overgeven, recensent... slaat de geest van de ruimte met ons op hol... máár wij weten zo'n ruimtelijke inspiratie te beleven. Wij roken niet, drinken niet, sluiten ons niet op, wij schrijven dit machtige werk op de dag, snauwen en grauwen niet, worden door niets gestoord. Ja, recensent, zetten u aan, laten u zelfs praten, omdat wij weten, dat gij ons bezieland gevoelsleven niet langer over-vleugelen kunt. Wij zijn sterker, bewuster, ons stoort niets meer! En nu kussen wij anders, moeders, vaders en dat krijgt gij allen door dit boek te beleven! Wel, die liefde is gek... máár... vragen wij u aan het eind van het boek: is dat niet machtig? En nú... wij be-ginnen! Wie meldt er zich om dit werk te re-censeren? Wij. Denk erom, ge moet „Plato" kennen... „Aristoteles"... „Socrates"... ge moet aan ruimtelijke psychologie doen, want nu dalen wij in de mens af en hebt ge houvast nodig óf... wij staan wéér voor het ónbegrij-pen in de mens en hebben wij u niet nodig!

Wereld... Mensheid... Marja Radjany nu daagt u uit! Het gaat óm een weddenschap. Wij krijgen het woord óf worden gehangen... Of de recensenten moeten plaats maken voor óns. Nog nooit heeft de wereld zo iets beleefd. Het is er!..... Marja begint! De Goddelijke sluisdeuren zijn al geopend! Mijn God... wij zijn gereed! En nu, werken!

Uw Marja Radjany

Copyright - Nieuwsblad, Heemstede.

JAARVERSLAG M.T.S. HAARLEM

Van de Middelbare Technische School ont-vingen wij een keurig verzorgd verslag over het jaar 1952.

Bij een school met 776 leerlingen kunnen al-leen door goede leiding en flinke leerkrachten jongelui worden afgeleverd die later in de maatschappij iets zullen bereiken.

In het jaarverslag lezen wij o.m. het vol-gende:

dat er bij de toelating een flinke selectie wordt toegepast blijkt uit de cijfers: 474 aan-meldingen, toegelaten 243;

dat de directeur, de heer Ir. G. L. Ludolph vooruitstrevend is. Dit komt tot uiting in de aanschaffing van nieuwe machines en aan-vulling der bibliotheek. De directeur gaat dus met zijn tijd mee en stuurt de jongelui zodoen-de „up to date" de maatschappij in;

dat de leerlingen praktijk opdoen in de groot-ste bedrijven en openbare diensten is o.i. ook zeer belangrijk voor hun later leven;

dat de M.T.S. te Haarlem dan ook tot ver in het buitenland een naam heeft, die klinkt als een klok, mag geen verwondering wekken.

EEN NIEUW ONTVANGST-CENTRUM IN PARIJS

Onlangs werd een nieuw toeristisch cen-trum voor het ontvangen van vreemdelingen in Parijs geopend en wel aan het station Gare de Lyon.

Dit centrum is gelijk aan het reeds bestaan-de aan het Gare du Nord, Gare Saint-Laza-/re en het vliegstation van les Invalides; ook hier zijn Parijse stewardessen die verschillende talen spreken en in staat zijn de reizigers over alles wat Parijs aangaat in te lichten.

Van 1 Januari tot 31 December 1952 kon-den aan 500.000 aanvragen op allerlei gebied worden voldaan. Sinds Augustus 1950 heeft het Bureau voor Vreemdelingenverkeer te Pa-rijs in speciale treinen van de Compagnie Gé-nérale transatlantique (boottreinen) een Pa-rijsse stewardess in dienst gesteld, die aan boord komt en de reizigers over alles wat hun ver-blijf in Parijs betreft, inlicht.

Charles Dickens.

In de Prisma-uitgave van De Werken van Charles Dickens, verscheen zojuist in één deel „Humphrey's klok", geïllustreerd met de oorspronkelijke prenten van George Cattermole en Hablot K. Browne (Phiz), Nederlands van C. J. Kelk en „Amerikaanse indrukken", Nederlands van G. J. Werumeus Buning-Ensink.

Toen de eerste aflevering van „Humphrey's Clock" eind Maart 1839 verscheen, vond het 70.000 kopers. Kenmerkend voor Dickens en zijn verlangen om oude vrienden te ontmoeten is hier het opnieuw verschijnen van Pickwick en Sam Weller. Dit verschijnen vindt uitsluitend zijn reden in het feit dat Dickens het eenvoudig zelf prettig vond ze weer eens te ontmoeten. Overigens lag het in zijn bedoeling hiervan een soort 1001 nacht van Londen te maken. Zijn oorspronkelijk ontwerp liet hij echter los. Toch is de gigantische schaal van deze literaire architectuur, zoals zij thans voor ons ligt, merkwaardig gezellig en karakteris-tiek voor zijn geest.

Amerikaanse indrukken is de vrucht van zijn reis door Amerika, waarheen hij in Janu-ari 1842 met zijn vrouw sloop ging. Deze reis was voor Dickens een openbaring en te-leurstelling tevens. Door zijn gulle ontvangst werd hem eerst goed duidelijk hoe populair hij ook hier was. Maar de belachelijke zelfgenoeg-zamheid der Amerikanen deed het land der vrijheid, waarnaar hij zo hoopvol had uitge-keken, aanzienlijk in zijn achtung dalen. Er ging dan ook in de Verenigde Staten een ge-huil van verontwaardiging op toen hij bij het publiceren van zijn indrukken enige voor Ame-rika minder vleierende zaken te berde bracht. Nadat hij het starre Engeland had gedoodverfd als een woestijn, had iedereen verwacht dat hij het democratische en vrije Amerika zou af-schilderen als het beloofde land. Zijn Ame-rikaanse indrukken en nog erger wellicht zijn Martin Chuzzlewit bewijzen afdoende het on-gegronde van deze verwachting. Zij getuigen van een soms sarcastische, maar altijd objec-tieve werkelijkheidszin.

Dit deel van de werken van Charles Dickens in de geheel nieuwe Prisma-uitgave van Het Spectrum bevat 288 bladzijden. Het is los ver-krijgbaar voor f 1.75. Bij intekening op de complete reeks slechts f 1.40.

RICHARD WAGNER de geweldige...

Zeventig jaar geleden overleden.

In Februari van het jaar 1883, nu zeventig jaar geleden, overleed in het Palazzo Vendra-min te Venetië, Richard Wagner, door velen beschouwd als de grootste componist der laatste eeuwen, de weghereider voor de heden-daagse operamuziek. Voor diegenen, die Wag-ner kennen als de schepper van de onsterfel-lijke Bruidsmars (uit z'n opera „Lohengrin") ofwel van de, zo bij hem uit de toon schijnend te vallen tere „Siegfried-Idyll" zal hij altijd een vrij mysterieuze figuur in het wonderland der muziek blijven.

Toch is deze, in 1870 gecomponeerde „Sieg-fried-Idyll", beslist het meest gave werk wat Wagner ons heeft geschonken en tevens een boeiend aanknopingspunt tot het bewogen le-ven van de componist. Wagner componeerde dit intieme werk namelijk ter gelegenheid van de viering van zijn eerste trouwdag en tevens als dank aan zijn vrouw Cosima, die hem tot zijn werk bezielde, zij die „de heldenwereld" (waarin Wagner's opera's spelen) voor ons tot een idylle ontoverde", en hem zijn zoon Sieg-fried genaamd, schonk. Dit werk ontstond, toen Wagner op het hoogtepunt van zijn roem stond. Echter, zoals de meeste grote kunste-naars dit hebben moeten ervaren..... de weg naar roem is lang en moeilijk.

Zijn vader was politiegriffier te Leipzig; nau-welijks was deze gestorven, of zijn echtgenote hertrouwde met een toneelspeler, waarvan de kronieken voorzichtig vermelden, dat dit waar-schijnlijk de vader van Wagner was. In 1821 kwam Richard als Sängerknabe op de Dres-dener Kreuzschule, hetgeen van ingrijpende be-tekenis was voor zijn latere muzikale loop-baan; want in zijn jeugd voelde hij zich in eerste instantie meer aangetrokken tot de li-teratuur. Eerst als student in de philologie nam hij lessen in muziektheorie en vanaf 1829 begon hij te componeren.

Een bonte rij beroepen passeert de revue: muziekdirecteur (Koningsberg), operadrigent (Riga), arrangeur, chansonschrijver(!), en journalist (Parijs), doch steeds bleven onder-tussen composities van zijn hand verschijnen o.a. der Fliegende Holländer. Toen dit werk in Dresden werd opgevoerd kwam de plotselinge ommekeer; het werk had succes en Wagner werd koninklijk saksisch hofkapelmeester in welke functie het één van z'n eerste dagen was om het stoffelijk overschot van Von Weber naar Dresden te doen overbrengen.

Nu ontstonden Tannhäuser, Lohengrin, de Meistersinger en de Ring des Nibelungen, wen-ken die hem wereldberoemd maakten.

In 1852 ontstaat tussen de grote componist en Mathilde, de zeer kunstzinnige vrouw van zijn zjner kennissen een (door haar wil) pla-tonisch gebleven liefdesverhouding, welke Wagner een bron van hoogst geluk en tegelijk diepste ellende is geweest. Hij werd o.a. ge-inspireerd hierdoor, tot het schrijven van Tris-tan en Isolde. Toen het werk voltooid was schreef Wagner in z'n dagboek „op deze dag, op dit uur werd ik opnieuw geboren".

Kenmerkend voor Wagner is ook het feit dat hij voortdurend in geldnood zat, hoewel hij van diverse zijden rijkelijk ondersteund werd. Zo is het dan ook gebeurd dat hij tweemaal een zelfde opera aan verschillende belangstellenden heeft verkocht. Herhaaldelijk door concert-reizen onderbroken, begon hij met het schrijven van de Meistersinger-muziek, waarvan hij reeds de tekst had vervaardigd. In Wenen zal men z'n Tristan opvoeren. Na 77 repetities wordt het afgelast.....

Zo gaat dit stormachtige leven verder, totdat in 1876 zijn triomfdag komt. Reeds in 1865 had hij het plan gehad in München een Festspielhaus te stichten, zonder dat er iets van was gekomen. In Bayreuth legde hij in 1872 de eerste steen voor een „provisoirisch Festspielhaus". In 1876 kon het inmiddels door de diverse opgerichte Wagner-verenigingen ge-bouwde Spielhaus, ingewijd worden met de op-voering van de volledige „Ring des Nibelun-gen" (bestaande uit Die Walküre, Siegfried, Götterdämmerung), „waarin Wagner verschil-lende Germaanse sagen tot een groots persoon-lijk geheel maakte" (Höweler).

De opvoering van Parsival heeft hij echter niet meer mee mogen maken. Uitegeput door de voorbereiding en sinds jaren aan hartver-groting lijdend, stierf hij enige weken later in het door hem gehuurde Venetiaanse paleis.

Disco-Nieuws

Op Columbia DB 3190 horen we de sympa-thieke stem van Ronnie Ronald. Aan de ene kant zingt hij „De jodelende fluit" („The yodeling whistler"). Dit is een vrolijk plaatje door Ronnie op geestige wijze gezongen en ge-loten. De andere zijde draagt een geheel an-der karakter, want „Forget me not", de titel zegt het al, is een min of meer melancholieke melodie. Ronnie Ronald wordt begeleid door het orkest van Arturo Steffani.

Reeds op jeugdige leeftijd had de thans 30-jarige Ronnie Ronald een verrassende vaar-digheid verkregen in het imiteren van typi-sche vogelgeluiden. Met zijn fraaie stem be-kwaamde hij zich ook nog in het jodelen. Hij kreeg meer en meer naam en nu komen er on-geveer een half miljoen platen per jaar van hem uit en miljoenen mensen over de gehele wereld kennen zijn stem.

Columbia DW 5113 brengt twee Duitse me-lodiën, die goed in het gehoor liggen. Vooral „Greif nicht nach den Sternen" is heel bekend, maar ook de andere kant „Märchenland" is een aardige melodie. Beide liedjes worden ge-zongen door Klaus Gross, begeleid door het orkest van Pierre Blanchard, dat zeer be-schaafd klinkt.

In verband met het a.s. Israëlitische Paas-feest vragen wij Uw aandacht voor een origi-nale Joodse plaat. Columbia DC 103. Aan de ene zijde het Hebreeuwse gezang „Eliyohu Hanovvi (Volkslied van „Der Golem)". Aan de andere zijde de Hebreeuwse monoloog „Beim Klages Mauer, Yerusholayim" (van „Der Ewige Jude"). Niet iedereen zal deze plaat weten te waarderen. Maar zij die zich voor de Joodse ritus interesseren, zullen deze mooie, sugges-tieve opname zeker kunnen appreciëren. De typische sfeer van de klaagzang werd zeer goed getroffen.

Over Columbia DH 115 „Goldregen" 1 en 2 zijn we minder enthousiast. „Goldregen" wordt op een draaiorgel tezamen met accordeon ge-speeld, maar de opname is niet helder en ook niet helemaal zuiver van toon.

INTERNATIONALE WERKPLAATSEN

Mogelijkheden voor jonge buitenlanders

In Frankrijk zullen aanstaand seizoen 10 werkplaatsen worden geopend, waar jonge buitenlanders kunnen komen werken en wel in verschillende provincies: Nancy: inrichten van een kampeerterrein; archeologische op-gravingen in Vaucouleurs, Vezelay en Arles — Bosbouw in de streek rondom Parijs (Senart, Armainvilliers, Marly le Roy) en in Lotha-ringen (Lunéville) — Huizenbouw in Reims — Wijnbouw in le Gard en werken in de Ceven-nen — Stuwdam van de E.d.F. in de Pyre-neën — Constructie van een teleferique in de Alpen — Het bouwen van een school in Lo-rient — Uitbreidingswerkzaamheden in de Pro-vinciale Opvoedings en sportieve centra. Voor nadere inlichtingen zich te wenden tot: Cité Club, 33, Boulevard de Courcelles, Parijs.

PREDIKBEURTEN.

HEEMSTED.

HERV. GEMEENTE :

Kerk op het Wilhelminalplein:
10.00 uur: Ds F. R. A. Henkels.
19.00 uur: Ds R. H. Oldeman.

Kapel Nieuw-Vredenhof:
10.30 uur: Ds J. W. v. Nieuwenhuijzen.

Bev. lidm.
19.00 uur: Ds J. Spaling, Hoogersmilde.

Aula Chr. Lyceum (ingang v. Merlenstr.):
10.45 uur: Ds R. H. Oldeman.

GEREFORMEERDE KERK :

Aula Chr. Lyceum (ingang v. Merlenstr.)
9.00 uur: Ds E. Zijlstra, Aerdenhout.
5.00 uur: Ds E. Zijlstra, H. A.

Koedieslaan:
10.00 uur: Dr A. Dondorp.
5.00 uur: Dr A. Dondorp. H. A.

Camphaan:
10.00 uur: Dr P. J. Richel.
5.00 uur: Dr P. J. Richel. H. A.

GEREFORMEERDE KERK, Herenweg 111
10.00 en 5.00 uur: Ds M. Vrieze.

NED. PROTESTANTENBOND:
10.30 uur: Dr P. D. Tjalsma, Rem., Den Haag.

AERDENHOUT-BENTVELD.

HERV. KAPEL, Leeuwerikenlaan:
10.30 uur: Ds J. E. Drost.

WIJKGEBOUW „DE STAL".
10.30 uur: Jeugdkapel 12—15 jaar.

RELIGIEUZE KRING:
10.30 uur: Mej. L. A. v. d. Voort, N.P.B., Heemstede.

BENNEBROEK.

HERV. GEMEENTE:
10.00 uur: Ds H. S. J. Kalf.

BURGERLIJKE STAND

Gebooren: Erik, z. van H. Mennes en E. Sie-gerist; Cornelia Johanna Maria, d. van C. M. Weijers en J. M. P. Driessen; Fleur, d. van H. L. J. Briel en J. A. Winter; Franciscus Ma-ria Wilhelmus, z. van N. Teeuwen en F. M. Westerveld; Wilhelmus Johannes Cornelis, z. van W. J. Behage en M. E. de Haas; Mariken, d. van R. Pan en A. M. van Hoorn.

Ondertrouwd: W. J. Hessels en J. E. van Veenhuizen; K. Suijk en A. H. van Alewijk; H. Kahrel en R. H. A. Kummé; C. J. Schra-vendijk en L. M. Grootendorst.
Getrouwd: G. Eikelenboom en E. Th. Af-fourtit; H. Meijer en M. Vlug; G. van Seven-ter en C. M. van der Schaaf.

Overleden: Wed. E. de Jongh-Kerkhoff, 80 j.; Wed. M. Salm-Wijghers, 81 j.; Wed. J. G. Beelen-van der Weiden, 81 j.; W. L. Spanjaart, 78 j.; J. Spijker, 73 j.; N. M. de Haan-Baren-dregt, 30 j.

HET CABARET-GEZELSCAP „DE TOVERLANTAARN" MET OP DE ACHTERGROND DE BIJ ELKE VOORSTELLING MET TEKST VERANDERDE EDITIE VAN EEN BLAD, WAARMEDE GESYMBOLISEERD WORDT HET PROGRAMMA DAT GEHEEL IN KRANTENSTIJL WORDT GEBRACHT. DE EDITIE WELKE OP 26 MAART IN HET MINERVA THEATER VERSCHIJNT IS GEHEEL GEWIJD AAN HET RAMPENFONDS.

"2000 JAAR MENSELIJKE ONTWIKKELING"

door: MARJA-RADJANY.

"DE MENS, ZIJN BOEK, ZIJN CULTUUR EN PERSOONLIJKHEID".

XXV

De kunsten en geestelijke wetenschappen, lezer, staan op een dood punt, ook uw boek! Is dat zo? Onfeilbaar zullen wij dat verklaren.

Als schrijver kunt ge nog een verhaal opbouwen, de mens in de maatschappij plaatsen, terug en even vooruit, iets dus verstoffelijken van ons onbewuste verleden... want meer is het niet en wordt ons straks duidelijk... u kunt de mens piano laten spelen en van die persoonlijkheid een geleerde maken, een lord, Gravin, Baronesse... haar leven courisanisch bespelen... de ziel en haar geest ontleden voor veel en nog iets... het blijft een onbewuste ziel... dat leven brengt niets nieuws; die persoonlijkheden, waarheid is het... zijn reeds doodgeschreven, volkomen en wel „naakt” ontkleed. Ze is zó arm, deze vrouw, als een kerk-rat en hij, die man is levend dood... totdat de schrijver óf de schrijfster ineens wéér iets van het bovennatuurlijke, iets van zo'n „Nightin-gale” raakt en zie... de „best-seller” wordt vertaald over gans onze mooie aarde. Waarheid, lezer...! De film grijpt het verhaal, de mens in de bioscoop ontroert weer even, het toneel leeft, maar wat dan nog, als je zo'n best-seller in handen hebt, lezer, wat dan nog? Millioenen mensen hunkeren naar hét; nú komt er al zo'n Universeel woordje... geestelijke, ruimtelijke boek, máár, dat boek is er nog niet? Ééns in de zoveel jaar, valt er zo'n genie op Aarde en beleeft de mensheid een best-seller, hét boek, het boek dat je iets te beleven geeft en ál de couranten op Aarde schrijven er over. Nóg... omdat hetgeen er ontleed is, ze begrijpen, maar ook niet hoger, noch dieper is, dan ze zelf aan gevoel en persoonlijkheid bezitten en is wáárheid!

Dat kennen wij allemaal, dit proces. De radio-recensent nu, weet het niet meer. De massa koopt zijn boek toch niet! Hoe hij ook praat, zinnen maakt, die wat beving en trilling geven, ontroering is er niet meer, want wij weten precies wanneer die recensent begint te beven en te trillen en is het géén bezieling en géén evolutie, het is allemaal zo oud, zo droevig, zo bekend, dat wij luisteraars hém onze kamer wijzen; 'n rukje slechts en die man, met al zijn gepraat staat buiten ons gevoelsleven, doch weet het niet, wil het niet weten, omdat die man géén realiteit meer voelt.

Omdat de mens door de roman doodgeschreven is, is er een dood punt gekomen en wel voor deze eeuw. De boekhandelaars kunnen het u vertellen! Ze hebben bijna niet meer te eten; wat vroeger een dikke boterham betekende, is nu armoede. Waarheid! De boekhandelaar weet, dat het boek dood is. En nu hij niets anders in zijn leven kan doen — gans zijn leven gaf hij zich voor het boek, cultuur is het... nietwaar... sloft hij verder, maar kijk eens naar zijn snuitje? Naar zijn costume? Naar zijn persoonlijkheid? Kijk daar eens achter en gij weet het! Praat eens met hem, nu gij dit van ons hebt gehoord en hij zal u iets anders vertellen, iets dat véél erger is dan dit... hij zal u vertellen, dat hij eigenlijk zijn leven op één kaart heeft gezet en dat kaartje, is een doodgewone „harten zeven”... voor briden wellicht te gebruiken, niet echter voor iets anders en verlies je de inzet! Waarde lezer, de boekhandelaar zette zijn geld in en verloor! Tergend langzaam ging het, nóg hoopte hij. Niets kan dit overwinnen, tegen-gaan, hij moet het aanvaarden, het „boek” is dood, levend dood, het boek heeft géén bezieling gekregen, heeft geen ruimte meer... ook het boek, hoe is het mogelijk... heeft een menselijk dood punt te aanvaarden.

Menselijk, niet Goddelijk, niet ruimtelijk, niet geestelijk dus... omdat wij weten, dat it boek er nog niet is. U roept al: waarom niet? Omdat... nu komen wij bij onze recensenten terug... zij allen het boek hebben gesmoord! Dát boek, wat door de schrijfsters en schrijvers geschreven werd, onder hoogspanning. Doch toen het gerecenseerd moest worden, gooide de recensent het in de prullemand. Wég genie, kapot is de man en de vrouw, ze werden niet begrepen? Néén, het is veel erger, de recensent was nog niet zover, hij duldt geen evolutie voor het boek, hij stond alléén open voor datgene, waarvoor hij leefde en zijn persoonlijkheid was, levend dood!

Voelt u het al, lezer waarheen wij wandelen? 2000 Jaar is er nu geschreven. Voor de muziek, de kunst, weten wij het. De grote schrijvers leven nóg! Nog teren wij op Dickens, Zola en de anderen. Deze eeuw bezit géén [Universeel schrijver. Zola en Dickens schreven voor hun eeuw, hun tijd en die persoonlijkheid, wij namen hun bezieling over, hun gevoelswereld... drukken nóg hun boeken, omdat die boeken het hoogste voor de mens geven, gestalte kregen voor de mens, doch ook zij, Dickens en Zola en de anderen sterven straks bewust. Nog niet, straks dus... omdat in deze eeuw de Universele schrijvers zullen ontwaken en nu staan wij voor iets anders en geweldig!

Het boek dat nu levenslicht krijgt, is van cosmische diepte. U vraagt zich af: hoe is dan dat boek? Wel, moeder, hier het bewijs!

Dit boek beleeft precies alles, wat ook elke schrijver of schrijfster voor eeuwen terug en gisteren heeft moeten volgen, doch nu kijkt de schrijver dieper. Hij pluist thans het menselijke gevoelsleven volkomen léég, hij daalt in die persoonlijkheid af en ontleedt cosmisches antwoord, dus Goddelijk, de ziel, de geest en de kunst voor de mens, zijn liefde bovendien en volgt dat leven.

Hij beschrijft elke liefde en toont ons, door de hoofdpersonen, dat er een andere liefde te beleven is en hij plaatst ons voor de „Algod”, voor de „Alliefde”... studeert én graaft verder en dieper, totdat wij aan het eind van dit werk voor God staan... waar het tenslotte om gaat en het doel is van elk boek of dat boek wordt nu helemaal niet meer aangekeken! Hij laat de mens - de lezer, denken, geeft hem te denken en zie, er is spanning, want, het gaat nú om ons zelf, om ons innerlijk cosmisches leven, onze ziel, onze kunst, vader- en moederschap, geboorte, baren én scheppen; wij gaan met de

schrijver door elke krankzinnigheid, door psychopatie en sexualiteit, door ónze geslagen en bedrogen maatschappij, niets ontkomt er aan ons voelen en denken; wij mét de schrijver of de schrijfster beleven iets machtigs; doch dat boek, lezer, is er nog niet! Dat dacht u, maar dat is niet waar, dát boek, lezer, is gekraakt, de schrijver én de schrijfster werden geprullemand... door de recensent van de radio en de couranten, werden zij voor jaren terug reeds, gedood, gebrandstapeld, omdat, weet u het al?

Omdat die man het daar te zeggen had, hij het is, die talenten smooit, doodt... mismaakt, verbrijzelt... bewust lezer, omdat die schrijvers en schrijfsters nét even boven zijn gevoelsleven én bewustzijn grepen en liep het genie zich te pletter!!

De radio-recensent en de anderen hebben schuld aan alles! Waarom? Omdat zij géén evolutie voor het boek hebben geduld! En nu maar beven, trillen, mooie zinnen maken, het echt anders zeggen dan gisteren, doch dat helpt nu niet meer; wij willen nu níét langer in hem geloven! Kunnen niet meer geloven in die man. Zijn titel en praatgrage persoonlijkheid, zegt ons nu niets meer.

Zó staan thans de zaken voor het boek, lezer en is waarheid. Vraagt het uw handelaar gerust. Hij kan kleur bekennen!

Het boek heeft géén ruimte meer, als alles staat het vanzelfsprekend voor het gevoelsleven van de massa en die massa weigert het boek te lezen. Is dat niet om krankzinnig te worden? Ga uw gang, helpen doet het u niet. De waarheid is er en nú verder! Ook hiervoor denken wij, recensent en dagen u uit!!

Is dat Universele Goddelijke boek niet te schrijven? U kraakt het wéér! Wie kan dit boek recenseren? Gij soms! Doctor, dacht gij dit werk te voelen, te recenseren, gij met uw dood punt en uw lege gevoelsleven en persoonlijkheid? Gij, die jaar in jaar uit getracht hebt, u zelf te bezielen, die dacht, dat wij ontroerd waren door uw ónmenselijke beven en trillen, uw opgemaakte zinnetjes, die achteraf leegte vertegenwoordigden? De stof zegt ons niets meer, het karakter van het boek, jammer is dat, is psychopatisch. Ja zeker, soms gaf de schrijver ons tóch nóg God te zien die niet veroemen kon, doch dat kreeg hij dan te horen door uw bespreking. Tóch nog eventjes kraken, nietwaar óf de luisteraar moest eens horen dat gij het niet wist. Wat doet de recensent, lezer? Geeft die man zijn eerlijk gevoel aan het boek? Tot nu heeft hij niet het boek gerecenseerd, doch zichzelf! Dat zijn de schrijvers met ons eens. De man die praat, recensent, praat over zichzelf en niet over het boek. Hij wil ons laten horen, dat hij daar is en niet het boek, steeds weer is hij het! En dat is voor de kunst, ook voor van Meegeren was het, voor miljoenen mannen en vrouwen is het morgen nóg.....

De recensent pleegt telkens weer plagiaat, omdat hij zichzelf hoort praten en nu het boek smooit. Zeker, wij weten het, nietwaar..... soms? Soms was het een schandalig boek, maakt dat gerust kapot... máár nu de duizenden andere machtige werken die werden gekraakt, omdat de recensenten géén evolutie voor het boek hebben geduld! Dit is het nu, waarom de mensen, de maatschappij géén geestelijk ruimtelijk boek bezitten.

Musici werden gekraakt. Soms... natuurlijk, géén hond kan het beluisteren of het dier begint te janken en is de kunst reeds besproken. Máár, anderen zijn er gekraakt! Een oorlog is het, was het, wij weten het! En nu schreien, dat het boek er niet meer is, smeken om te schrijven. Smeken, je kunt morgen duizend gulden verdienen.

Onfeilbaar, lezer, is thans aan te tonen, dat de recensenten, de boekbesprekers, de schrijvers hebben gedood, geslagen hebben en getrap, achter hun tralies zijn gezet! Onfeilbaar is dat te bewijzen, omdat al die geleerde recensenten géén evolutie hebben geduld, omdat het om hún God ging, hun levensruimte en weigerden zij in te geloven! Zwarte magie wordt het en basta!!

Gods-waarheid is het... de recensent staat op een dood punt en hij is het die ons culturele leven smooit, afmaakt, hij weigert te evolveren voor het boek. Hij is de man die schuld heeft aan dit sterven; hij heeft nimmer gewild, dat de maatschappij, de persoonlijkheid-evolutie..... God én Christus... Goddelijke waarachtigheid kregen voor de lezende massa. De recensent is het, die dacht de massa te vertegenwoordigen, doch nu zien wij het, te lang is er gewacht. Die man moet daar nu verdwijnen hij en zijn eigen gevoelsgraad zijn en blijven levend dood!

Godsdiensten schreeuwen om „Evolutie”... Geestelijke wetenschappen sterven, lijden aan bloedarmoede, ook het boek! Wég met die mannen, die denken, dat zij in staat zijn om „Cultuur” te smoren. Wég met die mannen, die géén evolutie willen beleven, dat kan en dat mag niet langer voortgaan. Cultuur is het bezit van een volk geweest... thans van de Volken der Aarde. Kunst behoort de „mensheid” toe... God... Christus...! En wie géén evolutie wil, smooit de Goddelijke kunst in de mens, doodt de ruimtelijke bezieling... en dat is gebeurd, nu zijn we dood getrap, door uw mooie zinnetjes, doctor!

Het boek, recensent... het boek voor ál de Volken der Aarde, die ruimtelijke „bestseller”, willen wij voor uw leven schrijven, indien wij weten, dat een ander het boek recenseren wil. Nu vragen wij om een „Plato”... een „Aristoteles”... als recensent, want géén ander kan dit boek recenseren of wij gaan wéér de prullemand in!

Wij dagen u uit, recensenten! Wij willen dat boek schrijven en het een machtig vervolg geven, wij zullen voor uw leven die „Trilogie of Tienologie” cosmisches en wel Goddelijk bewust en verantwoord schrijven!! Gans Europa zetten wij op stelten en de rest van de Aarde, indien wij het genoeg krijgen, dat dit werk in goede handen komt, géén radio of doctor is er toe in staat, want die man heeft dat be-wezen. Géén courant-recensent of die man

moet „Plato en Aristoteles kennen”, want ons boek is een „Metaphysisch wonder”!! Een godsproduct, waardoor de mensheid leert en toch een strijd beleven zal op leven en dood, doch sterft als een Godheid, een álbewust wezen, met een liefde in zich, waarvoor wij bloed geven en God is... já... lezer... waarvoor... Christus naar de Aarde kwam.

Wij weten het, lezer, recensent..... Zola, Dickens, Göthe, Schiller en al de groten die iets hebben geschreven, dat echt Goddelijk verantwoord was, bezielen ons!!

Luister nog even... dan weet ge meteen wat wij kunnen en wat wij bezitten. Gaat het over de Psychologie, de Phylosophie, dan krijgen wij „Plato” te beleven en Socrates, Aristoteles. De anderen ook, doch de aller grootsten hebben thans die taak in handen. Gaat het over de „Astronomie”, staat de echte „Galilei” naast en in ons leven en bezielt ons. Gaat het nu over Godsdienst, godgeleerdheid, krijgen wij Christus te zien en te beleven. Doch gaat het over de Goddelijke rechtvaardigheid — God zelf.....

„Recensent”... „mensheid”... „wereld”... wij dagen u uit! Wij schrijven Goddelijke „Romans” van cosmische diepte en menselijke narigheid. Wij zullen u vanuit uw psychopatisch gevoelsleven volgen en voeren u door uw eigen krankzinnigheid naar „GOD” terug! Dit is toch wel de moeite waard, lezer. Zo'n hoogmoedswaanzin heeft nog niet één mens gehad, indien die mens niet wist dat het mogelijk was, die eigen zekerheid niet bezat. Wij hebben die zekerheid! Doch, gij, recensent, krijgt dit wonder niet in handen of wij gaan weer uw verderfelijke prullemand in. Uw onschuldige gevoelsleven, dat tóch, ondanks uw kinderlijk voelen en denken talenten heeft gesmoord, gekraakt heeft, heeft gehangen; door uw — wij zouden willen zeggen — vervloekte pen, doch gij zijt niet bewust van hetgeen gij hebt gedaan.

Welke mannen en vrouwen leven er in Europa, op de Aarde, die dit gevecht willen volgen en daarvoor gereed zijn? Welke professor onder uw midden is in staat dit werk te recenseren? Wij dagen de recensenten uit, omdat wij weten... dat zij niet geloven in de mens, de schijver mét gevoel. Wij zullen hen bewijzen, dat zij het zijn geweest, die het talent hingen... bewust neersloegen. De rest van de mensheid is onze rechtvaardigheid. God als getuige, mét Christus. Indien u God door deze boeken níét leert kennen, moogt ge ons kraken, recensenten. Maar — indien de wereld zegt: dát is het waarop wij wachten, verdwijnt gij uit de „aether” en nemen wij uw plaatsen in. Dús, het gaat om uw persoonlijkheid, uw plaats dáár. Wij worden gehangen of wij praten straks over de menselijke Goddelijke cultuur, het boek... omdat wijzélf bewezen hebben, dat wij die psychologie bezitten en dit lezer, is voor alle kunsten en wetenschappen.

Wij beginnen! De titel is er al: „God én de mens” of „Bartje” soms? Mieke soms? Afgezaagde titels zijn het. Je moet nu iets anders verzinnen. Wat zal het zijn, lezer? Een „puzzle” voor deze weken. Wij hebben de titel al, zien die persoonlijkheid reeds. De bezieling is er al. Als wij ons zelf aan dat machtige gevoelsleven overgeven, recensent... slaat de geest van de ruimte met ons op hol... máár wij weten zo'n ruimtelijke inspiratie te beleven. Wij roken niet, drinken niet, sluiten ons niet op, wij schrijven dit machtige werk op de dag, snauwen en grauwen niet, worden door niets gestoord. Ja, recensent, zetten u aan, laten u zelfs praten, omdat wij weten, dat gij ons bezielend gevoelsleven niet langer overvleugelen kunt. Wij zijn sterker, bewuster, ons stoort niets meer!! En nu kussen wij anders, moeders, vaders en dat krijgt gij allen door dit boek te beleven! Wel, die liefde is gek... máár... vragen wij u aan het eind van het boek: is dat niet machtig? En nú... wij beginnen! Wie meldt er zich om dit werk te recenseren? Wie? Denk erom, ge moet „Plato” kennen... „Aristoteles”... „Socrates”... ge moet aan ruimtelijke psychologie doen, want nu dalen wij in de mens af en hebt ge houvast nodig óf... wij staan wéér voor het ónbegrijpen in de mens en hebben wij u niet nodig!

Wereld... Mensheid... Marja Radjany nu daagt u uit! Het gaat óm een weddenschap. Wij krijgen het woord óf worden gehangen... Of de recensenten moeten plaats maken voor óns. Nog nooit heeft de wereld zoiets beleefd. Het is er!..... Marja begint! De Goddelijke sluisdeuren zijn al geopend! Mijn God... wij zijn gereed! En nu, werken!

Uw Marja Radjany

Copyright - Nieuwsblad, Heemstede.